



Bratislava, dňa 26. 08. 2025
Sp. zn.: UOO-449/2025
Č. r.: 4296/2025

ROZHODNUTIE

Predsedníčka Úradu na ochranu oznamovateľov, so sídlom Námestie slobody 2919/29, 811 06 Bratislava (ďalej aj ako „**predsedníčka úradu**“ alebo „**odvolací orgán**“ alebo „**druhostupňový správny orgán**“), ako orgán príslušný na konanie podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „**správny poriadok**“) vo veci odvolania zo dňa 28. 5. 2025 účastníka konania **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866**, doručeného úradu dňa 29. 5. 2025, proti rozhodnutiu Úradu na ochranu oznamovateľov, Námestie slobody 2919/29, 811 06 Bratislava (ďalej aj „**úrad**“), číslo spisu: UOO-228/2025, č. r. 2511/2025 zo dňa 14. 5. 2025 (ďalej aj ako „**prvostupňové rozhodnutie**“ alebo „**napadnuté rozhodnutie**“) vydaného vo veci správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „**zákon č. 54/2019 Z. z.**“ alebo „**zákon o ochrane oznamovateľov**“) rozhodla, že odvolanie účastníka konania Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku

z a m i e t a a prvostupňové rozhodnutie **p o t v r d z u j e**.

Odôvodnenie

1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 (ďalej len „**účastník konania**“) podal proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie podľa § 53 a nasl. správneho poriadku v zákonom stanovenej lehote na správnom orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

A. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu

2. Prvostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím uložil účastníkovi konania pokutu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. vo výške 18 000 eur (slovom: slovom: osemnásťtisíc eur) za to, že naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov. V zmysle prvostupňového rozhodnutia účastník konania porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, a to tým, že bez súhlasu úradu vydal:
 - Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 5. 6. 2024, ktorým bol XXXXXXXXXXXX podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov dňom 15. 6. 2024 do právoplatného skončenia trestného stíhania dočasne pozbavený výkonu štátnej služby,
 - Personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024, ktorým bol XXXXXXXXXXXX podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov dňom 1. 9. 2024 preložený na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v

Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne dňom 31. 8. 2024 odvolaný z doterajšej funkcie,

- Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024, ktorým bol XXXXXXXXXX podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov dňom 1. 9. 2024 ustanovený do funkcie referent – ÚOZ Obvodného oddelenia Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, miesto výkonu štátnej služby Levice.

(ďalej spolu aj len ako „**personálne rozkazy**“)

3. Prvostupňový správny orgán posúdil rozhodnutia účastníka konania, t. j. personálne rozkazy vydané podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „**zákon č. 73/1998 Z. z.**“), ako pracovnoprávne úkony podľa zákona o ochrane oznamovateľov. V tejto súvislosti prvostupňový správny orgán poukázal na znenie § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, v zmysle ktorého je pracovnoprávnym úkonom aj rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu, pritom na účely zákona o ochrane oznamovateľov je podľa § 2 písm. e) je pracovnoprávnym vzťahom aj služobný pomer.
4. Vo vzťahu k personálnym rozkazom prvostupňový správny orgán ďalej posudzoval, či tieto spadajú do rámca povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, ako aj to, či boli vykonané v čase, kedy poskytnutá ochrana dotknutého oznamovateľa nadobudla účinky.
5. V napadnutom rozhodnutí prvostupňový správny orgán konštatoval, že z podkladov pre rozhodnutie zistil, že personálne rozkazy boli vydané v čase, keď bola ochrana podľa § 4 ods. 1 a/alebo § 5 ods. 1 a § 7 zákona o ochrane oznamovateľov účinná.
6. Prvostupňový správny orgán v napadnutom rozhodnutí uviedol, že momentom poskytnutia ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov vznikla služobnému úradu povinnosť konať vo vzťahu k chránenému oznamovateľovi v režime definovanom v § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. V zmysle tohto ustanovenia platí, že služobný úrad môže vydať rozhodnutie v služobnom pomere voči chránenému oznamovateľovi len so súhlasom úradu. Z uvedeného pravidla existujú vo vzťahu k osobám v služobnom pomere tri výnimky: i) poskytnutie súhlasu chráneným oznamovateľom s rozhodnutím, ii) ide o rozhodnutie, ktorým sa priznáva nárok alebo iii) ak ide o rozhodnutie v služobnom pomere súvisiacom so skončením služobného pomeru, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.
7. Podľa prvostupňového správneho orgánu v prípade personálnych rozkazov nebola splnená žiadna z vyššie uvedených výnimiek z povinnosti postupovať podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov a účastník konania porušil povinnosť vyžiadať si súhlas úradu v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov.

B. Doterajší priebeh konania

8. Dňa 3. 7. 2024 bolo úradu zo strany chráneného oznamovateľa XXXXXXXXXX (ďalej len „**chránený oznamovateľ**“) doručené podanie označené ako „Podnet na začatie správneho konania“ zo dňa 1. 7. 2024 (ďalej len „**podanie zo dňa 1. 7. 2024**“). Podaním zo dňa 1. 7. 2024 chránený oznamovateľ poukazoval na porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov tým, že mal jeho zamestnávateľ, t. j. účastník konania voči nemu ako chránenému oznamovateľovi, ktorému bola Opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/2 Gv 63/22/1000-113 zo dňa 27. 10. 2023 poskytnutá ochrana podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov, vydať Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 5. 6. 2024, ktorým bol chránený oznamovateľ podľa § 46 ods. 1 písm. b)

a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 15. 6. 2024 do právoplatného skončenia trestného stíhania dočasne pozbavený výkonu štátnej služby (ďalej len „**Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 5. 6. 2024**“), hoci na vydanie tohto personálneho rozkazu podľa chráneného oznamovateľa neboli naplnené podmienky v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Súčasťou podania zo dňa 1. 7. 2024 bola aj žiadosť chráneného oznamovateľa o poskytnutie ochrany v zmysle § 5 zákona o ochrane oznamovateľov pri oznámení závažnej protispoločenskej činnosti, ktorá je správnym deliktom (ďalej len „**žiadosť o poskytnutie ochrany**“).

9. Dňa 26. 7. 2024 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia personálnych a sociálnych činností, v nadväznosti na žiadosť úradu o súčinnosť č. 3661/2024 zo dňa 16. 7. 2024, doručila úradu písomnosťou č. SPSČ-PO2-2024/004213-002 zo dňa 23. 7. 2024 (i) Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 5. 6. 2024 spolu s (ii) doručenkou Personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 5. 6. 2024 chránenému oznamovateľovi.
10. Po preskúmaní podania zo dňa 1. 7. 2024 vrátane žiadosti chráneného oznamovateľa o poskytnutie ochrany a po preskúmaní písomností doručených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky uvedených v bode 2 tohto rozhodnutia, úrad dňa 12. 8. 2024 písomnosťou č. 3838/2024 poskytol chránenému oznamovateľovi postupom podľa § 6 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov ochranu v zmysle § 7 zákona o ochrane oznamovateľov (ďalej len „**oznámenie o poskytnutí ochrany č. 3838/2024**“). Oznámenie o poskytnutí ochrany č. 3838/2024 bolo účastníkovi konania, ako zamestnávateľovi chráneného oznamovateľa, doručené dňa 13. 8. 2024.
11. Dňa 23. 9. 2024 sa úrad z úradnej činnosti oboznámil s (i) kópiou Personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024, ktorým bol chránený oznamovateľ podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. 9. 2024 ustanovený do funkcie referent – ÚOZ Obvodného oddelenia Policajného zboru Levice odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, miesto výkonu štátnej služby Levice (ďalej len „**Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024**“) spolu s (ii) kópiu doručanky preukazujúcej doručenie Personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024 chránenému oznamovateľovi, (iii) kópiou Odvolania chráneného oznamovateľa voči Personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135/2024 zo dňa 20. 9. 2024.
12. Dňa 14. 11. 2024 sa úrad z úradnej činnosti oboznámil s (i) kópiou Personálneho rozkazu prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024, ktorým bol XXXXXXXXXX podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. 9. 2024 preložený na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne dňom 31. 8. 2024 odvolaný z doterajšej funkcie (ďalej len „**Personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024**“) spolu s (ii) kópiu doručanky preukazujúcej doručenie Personálneho rozkazu prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024 chránenému oznamovateľovi, (iii) kópiou rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK zo dňa 31. 10. 2024 o odvolaní chráneného oznamovateľa voči Personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024 (ďalej len „**rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK zo dňa 31. 10. 2024**“) spolu s (iv) kópiou doručanky preukazujúcej doručenie rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK zo dňa 31. 10. 2024 chránenému oznamovateľovi.
13. Dňa 21. 11. 2024 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v nadväznosti na žiadosť úradu o súčinnosť č. 5032/2024 zo dňa 7. 11. 2024 doručila úradu prostredníctvom listiny č. XX/2 Gv 114/24/1000-54 zo dňa 15. 11. 2024 (i) kópiu prípisu prokurátora bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000-114 spolu s (ii) návratkou doručanky, ktorá preukazuje doručenie kópie prípisu prokurátora bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000-114 spolu s Opatrením prokurátora z 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000-113 Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, t. j. zamestnávateľovi chráneného oznamovateľa.

14. Dňa 3. 2. 2025 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, oddelenie personálne Centrum podpory Nitra v nadväznosti na žiadosť úradu o súčinnosť č. 5031/2024 zo dňa 7. 11. 2024 doručilo úradu písomnosťou č. CPNR-OP-2025/000604-002 zo dňa 29. 1. 2025 (i) Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024 a (ii) písomnosť č. ORPZ-LV-OPP3-424/2024 zo dňa 31. 8. 2024 označenú ako „XXXXXXXXXX, vyhlásenie Personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Leviciach č. 135/2024 - úradný záznam“ (ďalej len „**písomnosť č. ORPZ-LV-OPP3-424/2024 zo dňa 31. 8. 2024**“).
15. Po preskúmaní vyššie uvedených písomností, prvostupňový správny orgán v súlade s ustanovením § 18 správneho poriadku začal správne konanie vo veci správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. O začatí správneho konania bol účastník konania upovedomený listom č. 853/2025 zo dňa 11. 2. 2025 (ďalej len „**upovedomenie o začatí správneho konania**“), ktorý mu bol doručený dňa 12. 2. 2025.
16. Dňa 21. 2. 2025 bola úradu zo strany účastníka konania doručená písomnosť č. SL- OSA-2025/005488 003 zo dňa 21. 2. 2025, ktorou účastník konania požiadal úrad o predĺženie lehoty na predloženie potrebných písomností uvedených v upovedomení o začatí správneho konania z dôvodu potreby zhromaždenia týchto písomností od vecne dotknutých gestorov, a to v termíne do 19. 3. 2025. Súčasne účastník konania písomnosťou č. SL-OSA-2025/005488-003 zo dňa 21. 2. 2025 doručil úradu (i) poverenie č. SL-OPS-2024/005265-104 zo dňa 26. 3. 2024, ktorým minister vnútra Slovenskej republiky poveril XXXXXXXXXXXX1 konať za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi v plnom rozsahu. Úrad dňa 4. 3. 2025 písomnosťou č. 1248/2025 žiadosti účastníka konania o predĺženie lehoty č. SL-OSA-2025/005488-003 zo dňa 21. 2. 2025 vyhovel a lehotu na predloženie potrebných písomností uvedených v upovedomení o začatí správneho konania predĺžil do 19. 3. 2025.
17. Dňa 19. 3. 2025 bola úradu zo strany účastníka konania doručená písomnosť č. SL-OSA-2025/005488 006 zo dňa 18. 3. 2024, ktorej súčasťou bolo (i) vyjadrenie účastníka konania k upovedomeniu o začatí správneho konania č. SL-OSA-84/2024 zo dňa 17. 3. 2025 (ďalej len „**vyjadrenie účastníka konania zo dňa 17. 3. 2025**“), (ii) opätovne aj poverenie č. SL-OPS-2024/005265-104 zo dňa 26. 3. 2024, ktorým minister vnútra Slovenskej republiky poveril XXXXXXXXXXXX1 konať za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi v plnom rozsahu, (iii) písomnosť č. SPSČ-PO2-2024/004781-002 zo dňa 27. 8. 2024 označená ako „XXXXXXXXXX, oznámenie o poskytnutí ochrany Úradom na ochranu oznamovateľov – zaslanie“ (ďalej len „**písomnosť č. SPSČ-PO2-2024/004781-002 zo dňa 27. 8. 2024**“), (iv) oznámenie o poskytnutí ochrany č. 3838/2024, (v) Opatrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000 113, (vi) Personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024, (vii) Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024, (viii) písomnosť č. ORPZ-LV-OPP3-424/2024 zo dňa 31. 8. 2024 (ix) rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Nitre č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK zo dňa 31. 10. 2024 spolu s doručenkou preukazujúcou doručenie rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Nitre č. KRPZ-NR-VO2-9 005/2024-PK zo dňa 31. 10. 2024 chránenému oznamovateľovi.
18. Vzhľadom na to, že úrad po preskúmaní písomností uvedených v bode 11 tohto rozhodnutia dospel k zisteniu, že účastník konania ani po predĺžení lehoty nedoručil úradu všetky potrebné písomnosti uvedené v upovedomení o začatí správneho konania, dňa 11. 4. 2025 písomnosťou č. 2019/2025 vyzval účastníka konania o opätovné zaslanie niektorých potrebných písomností a zároveň o doručenie Organizačného opatrenia ministra vnútra č. 19/2024, a to v lehote 3 pracovných dní odo dňa doručenia tejto výzvy (ďalej len „**výzva úradu zo dňa 11. 4. 2025**“).
19. Úrad dňa 11. 4. 2025 písomnosťou č. 2020/2025 označenou ako „Žiadosť o predĺženie lehoty na rozhodnutie“ požiadal predsedníčku úradu ako odvolací orgán podľa § 58 ods. 3 správneho poriadku o predĺženie lehoty na rozhodnutie vo veci vedenej na úrade pod číslom spisu UOO-228/2025, a to z dôvodu potreby zabezpečenia podkladov pre rozhodnutie, ako aj vzhľadom na zložitosť prípadu a povahu veci. Predsedníčka úradu dňa 14. 4. 2025 žiadosti úradu o predĺženie lehoty na rozhodnutie vyhovel. O predĺžení lehoty na rozhodnutie podľa § 49 ods. 2 správneho

poriadku bol účastník konania upovedomený listom č. 2048/2025 zo dňa 15. 4. 2025, ktorý mu bol doručený dňa 15. 4. 2025

20. Dňa 16. 4. 2025 zamestnankyňa účastníka konania XXXXXXXXXX1, v nadväznosti na výzvu úradu zo dňa 11. 4. 2025, požiadala úrad prostredníctvom emailu o predĺženie lehoty na zaslanie poverenia pre XXXXXXXXXX1 konať za účastníka konania v správnom konaní vedenom na úrade pod sp. zn. UOO-228/2025 o ďalších 7 pracovných dňoch. Dňa 16. 4. 2025 úrad žiadosti XXXXXXXXXX1 vyhovel.
21. Dňa 16. 4. 2025 doručil účastník konania úradu písomnosť č. SL-OSA-2025/005488-009, ktorej súčasťou bola (i) písomnosť č. SL-OSA-39/2025 zo dňa 16. 4. 2025 označená ako „Úrad na ochranu oznamovateľov - doplnenie podkladov pre sp. zn. UOO-228/2025 zo dňa 11. 4. 2025 – zaslanie“, (ii) písomnosť č. UIS-ORO1-2024/007325-003 zo dňa 22. 11. 2024 označená ako „Úrad na ochranu oznamovateľov – žiadosť o poskytnutie súčinnosti vo veci príslušníka Policajného zboru XXXXXXXXXX – vyrozumienie“ (ďalej len „**písomnosť č. UIS-ORO1-2024/007325-003 zo dňa 22. 11. 2024**“), (iii) Personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024 spolu s fotokópiou doručienky Personálneho rozkazu prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024, (iv) Organizačné opatrenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 19 zo dňa 6. 8. 2024, (iv) Pdf dokument označený ako „prehľad zmien“.
22. Dňa 28. 4. 2025 doručil účastník konania úradu písomnosť č. SL-OSA-2025/005488-010 zo dňa 25. 4. 2025 označenú ako „Výzva na doplnenie podkladov - doplnenie 2“, ktorej súčasťou bola (i) písomnosť č. SL-OSA-39/2025 zo dňa 25. 4. 2025 označená ako „Úrad na ochranu oznamovateľov – doplnenie podkladov pre sp. zn. UOO-228/2025 zo dňa 11. 04. 2025 – zaslanie“, (ii) plnomocenstvo č. SL-OPP-2025/005063-053 zo dňa 22. 4. 2025, ktorým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky splnomocnilo XXXXXXXXXX1 zastupovať účastníka konania pred úradom.
23. Úrad listom č. 2248/2025 zo dňa 28. 4. 2025 vyzval účastníka konania pred vydaním rozhodnutia na oboznámenie sa s podkladom pre rozhodnutie a za tým účelom úrad stanovil termín nahliadnutia do spisu na deň 2. 5. 2025 o 10:00 hod. Dňa 2. 5. 2025 bola úradu prostredníctvom emailu doručená žiadosť zamestnankyne účastníka konania o zmenu termínu oboznámenia sa s podkladom pre rozhodnutie z dôvodu čerpania dovolenky zamestnankyne oprávnenej zastupovať účastníka konania pred úradom. V nadväznosti na uvedené úrad dňa 2. 5. 2025 žiadosti účastníka konania vyhovel a termín oboznámenia sa s podkladom pre rozhodnutie zmenil. Dňa 5. 5. 2025 sa v priestoroch úradu za účasti poverenej zamestnankyne účastníka konania realizovalo oboznámenie sa s podkladom pre rozhodnutie. V rámci oboznámenia sa s podkladom pre rozhodnutie bolo účastníkovi konania umožnené, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, o čom bol zároveň vyhotovený úradný záznam č. 2395/2025 zo dňa 5. 5. 2025.
24. **Podklad pre rozhodnutie** v tomto správnom konaní tvorili nasledovné písomnosti:
- I. Upovedomenie o začatí správneho konania č. 853/2025 zo dňa 11. 2. 2025, ktorého prílohami sú:
- Podnet na začatie správneho konania zo dňa 1. 7. 2024,
 - Opatrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, sp. zn. VII/2 Gv 63/22/1000-113,
 - Žiadosť o poskytnutie súčinnosti zo dňa 16. 7. 2024 adresovaná Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky,
 - Žiadosť o poskytnutie súčinnosti – odpoveď zo dňa 23. 7. 2024, ktorej prílohou sú:
 - Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 5. 6. 2024
 - Doručenka k Personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 5. 6. 2024



- Oznámenie o poskytnutí ochrany č. 3838/2024 zo dňa 12. 8. 2024, ktorej prílohou sú:
 - Doručenka k Oznámeniu o poskytnutí ochrany č. 3838/2024 zo dňa 12. 8. 2024 adresovaná MVSR
 - Doručenka k Oznámeniu o poskytnutí ochrany č. 3838/2024 zo dňa 12. 8. 2024 adresovaná chránenému oznamovateľovi
 - Personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024, ktorého prílohou je:
 - Doručenka k Personálnemu rozkazu prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024
 - Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024, ktorého súčasťou je:
 - Doručenka k Personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024
 - Odvolanie voči personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135/2024 zo dňa 20. 9. 2024
 - Rozhodnutie č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK o odvolaní voči personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135/2024, ktorého prílohou je:
 - Doručenka k Rozhodnutiu č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK o odvolaní voči personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135/2024
 - Žiadosť o poskytnutie súčinnosti zo dňa 7. 11. 2024 adresované Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky,
 - Žiadosť o poskytnutie súčinnosti – zaslanie zo dňa 15. 11. 2024, ktorého prílohou sú:
 - Kópia prípisu prokurátora bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000-114,
 - Návratka doručenky, ktorá preukazuje doručenie opatrenia prokurátora z 27. 10. 2023 sp. zn. VII/2 Gv 63/22/1000-113 MVSR,
 - Žiadosť o poskytnutie súčinnosti zo dňa 7. 11. 2024 adresované MVSR,
 - Žiadosť o poskytnutie súčinnosti – odpoveď zo dňa 29. 1. 2025, ktorej prílohou sú:
 - Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024,
 - XXXXXXXXXXXX, vyhlásenie Personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Leviciach č. 135/2024 – úradný záznam,
 - Doručenka k Upovedomeniu o začatí správneho konania č. 853/2025 zo dňa 11. 2. 2025.
 - Kópia Opatrenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/2 Gv 63/22/1000- 70 zo dňa 5. 10. 2023,
 - Fotokópia personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024 výtlačok č. 5,
- II. Úradný list - oznámenie o začatí správneho konania – žiadosť o predĺženie lehoty č. SL-OSA 2025/005488-003 zo dňa 21. 02. 2025, ktorého súčasťou sú:

- Upovedomenie Úradu na ochranu oznamovateľov o začatí správneho konania sp. zn. UOO 228/2025 zo dňa 11.02.2025 – žiadosť o predĺženie lehoty č. SL-OSA-39/2024 zo dňa 21. 2. 2025
 - 21. 2. 2025 - Poverenie č. SL-OPS-2024/005265-104 zo dňa 26. 3. 2024, ktorým minister vnútra Slovenskej republiky poveril XXXXXXXXXXXX1 konať za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi v plnom rozsahu.
- III. Žiadosť o predĺženie lehoty – odpoveď č. 1248/2025 zo dňa 4. 3. 2025, ktorého súčasťou je:
- Doručenka k Žiadosti o predĺženie lehoty – odpoveď č. 1248/2025 zo dňa 4. 3. 2025.
- IV. Úradný list – vyjadrenie MVSR k začatiu správneho konania č. SL-OSA-2025/005488-006 zo dňa 18. 3. 2025, ktorého súčasťou sú:
- Upovedomenie Úradu na ochranu oznamovateľov o začatí správneho konania sp. zn. UOO 228/2025 zo dňa 11.02.2025 – vyjadrenie č. SL-OSA-84/2024 zo dňa 17. 3. 2025
 - Poverenie č. SL-OPS-2024/005265-104 zo dňa 26. 3. 2024, ktorým minister vnútra Slovenskej republiky poveril XXXXXXXXXXXX1 konať za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi v plnom rozsahu
 - Písomnosť č. SPSČ-PO2-2024/004781-002 zo dňa 27. 8. 2024 označená ako „XXXXXXXXXX, oznámenie o poskytnutí ochrany Úradom na ochranu oznamovateľov – zaslanie“,
 - Oznámenie o poskytnutí ochrany č. 3838/2024 zo dňa 12. 8. 2024
 - Opatrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, sp. zn. VII/2 Gv 63/22/1000-113
 - Personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024
 - Personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024
 - Písomnosť č. ORPZ-LV-OPP3-424/2024 zo dňa 31. 8. 2024 označená ako „XXXXXXXXXX, vyhlásenie Personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Leviciach č. 135/2024-úradný záznam“ spolu s doručenkou PR R ORPZ LV č. 135/2024
 - Rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Nitre č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK zo dňa 31. 10. 2024 spolu s doručenkou Rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Nitre č. KRPZ-NR-VO2-9-005/2024-PK.
- V. Výzva na doplnenie podkladov č. 2019/2025 zo dňa 11. 4. 2025, ktorého súčasťou je:
- Doručenka k Výzve na doplnenie podkladov č. 2019/2025 zo dňa 11. 4. 2025
- VI. Žiadosť o predĺženie lehoty na rozhodnutie č. 2020/2025 zo dňa 11. 4. 2025,
- VII. Upovedomenie o predĺžení lehoty podľa § 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov č. 2048/2025 zo dňa 15. 4. 2025, ktorého súčasťou je:
- Doručenka k Upovedomeniu o predĺžení lehoty podľa § 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov č. 2048/2025 zo dňa 15. 4. 2025
- VIII. Emailová komunikácia evidovaná pod č. 2086/2025 k žiadosti o predĺženie lehoty na predloženie poverenia konať za MVSR v správnom konaní

- IX. Úradný list – doplnenie podkladov č. SL-OSA-2025/005488-009 zo dňa 16. 4. 2025, ktorého súčasťou je:
- Úrad na ochranu oznamovateľov - doplnenie podkladov pre sp. zn. UOO-228/2025 zo dňa 11. 4. 2025 – zaslanie č. SL-OSA-39/2025 zo dňa 16. 4. 2025,
 - Úrad na ochranu oznamovateľov – žiadosť o poskytnutie súčinnosti vo veci príslušníka Policajného zboru XXXXXXXXXX – vyrozkumenie č. UIS-ORO1-2024/007325-003 zo dňa 22. 11. 2024
 - Personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024 spolu s fotokópiou doručenky Personálneho rozkazu prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024
 - Organizačné opatrenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 19 zo dňa 6. 8. 2024
 - Pdf dokument „prehľad zmien“.
- X. Úradný list - Výzva na doplnenie podkladov - doplnenie 2 č. SL-OSA-2025/005488-010 zo dňa 25. 4. 2025, ktorého súčasťou je:
- Úrad na ochranu oznamovateľov – doplnenie podkladov pre sp. zn. UOO-228/2025 zo dňa 11.04.2025 – zaslanie č. SL-OSA-39/2025 zo dňa 25. 4. 2025
 - Plnomocenstvo č. SL-OPP-2025/005063-053 zo dňa 22. 4. 2025
- XI. Oboznámenie sa s podkladom pre rozhodnutie č. 2248/2025 zo dňa 28. 4. 2025, ktorého súčasťou je:
- Doručenka k Oboznámeniu sa s podkladom pre rozhodnutie č. 2248/2025 zo dňa 28. 4. 2025
- XII. Žiadosť o náhradný termín oboznámenia sa s podkladmi pre rozhodnutie č. UOO-228/2025 zo dňa 2. 5. 2025 – emailová komunikácia.
- XIII. Úradný záznam z oboznámenia sa s podkladom pre rozhodnutie č. 2395/2025 zo dňa 5. 5. 2025.
25. Prvostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím **uložil účastníkovi konania pokutu** za to, že svojím konaním **naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z.** V zmysle napadnutého rozhodnutia účastník konania porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. tým, že vydal voči chránenému oznamovateľovi - XXXXXXXXXX, bez súhlasu úradu, viaceré personálne rozkazy, čím sa účastník konania dopustil správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z., za čo sa mu prvostupňový správny orgán uložil **pokutu vo výške 18 000 eur** (slovom: osemnásťtisíc eur).
26. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo účastníkovi konania doručené dňa 14. 5. 2025.
27. Účastník konania podal proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu v zákonom stanovenej lehote odvolanie sp. č. SL-OSA-73/2025 zo dňa 28. 5. 2025 označené ako „Rozhodnutie Úradu na ochranu oznamovateľov č. UOO-228/2025 zo dňa 14. 5. 2025 vo veci správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov – ODVOLANIE“ (ďalej len „**odvolanie**“), ktoré bolo prvostupňovému správne mu orgánu doručené dňa 29. 5. 2025. Podľa účastníka konania napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutočného stavu veci na viacerých úsekoch dokazovania, vec bola podľa účastníka konania nesprávne právne posúdená a napadnuté rozhodnutie je podľa účastníka konania nepreskúmateľné, pričom malo tiež dôjsť k porušeniu procesných pravidiel správneho konania. Z uvedených dôvodov účastník konania navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť postupom podľa § 57 ods. 1 správneho poriadku, eventuálne ak k takému postupu nedôjde, navrhol odvolaciemu orgánu napadnuté rozhodnutie pre jeho nezákonnosť, podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zrušiť a vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku.

28. Prvostupňový správny orgán sa zaoberal odvolacími námietkami účastníka konania a v odvolaní neidentifikoval žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali o veci rozhodnúť v rámci autoremedúry podľa § 57 ods. 1 správneho poriadku. Na základe uvedeného v súlade s § 57 ods. 2 správneho poriadku postúpil spis na rozhodnutie druhostupňovému správne mu orgánu.
29. Druhostupňový správny orgán pri rozhodovaní o odvolaní preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu so súvisiacim spisovým materiálom vrátane jeho podkladov ako aj postup, ktorý rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu predchádzal.

C. Právny rámec

30. Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 54/2019 Z. z. nikto nesmie hroziť odvetným opatrením alebo postihovať odvetným opatrením oznamovateľa alebo
- a) blízku osobu oznamovateľa,
 - b) fyzickú osobu – podnikateľa alebo právnickú osobu, ktorú oznamovateľ ovláda, v ktorej má účasť, v ktorej vykonáva funkciu člena orgánu právnickej osoby, alebo pre ktorú vykonáva pracovnú činnosť,
 - c) fyzickú osobu – podnikateľa alebo právnickú osobu, ktorá ovláda právnickú osobu, v ktorej má oznamovateľ účasť alebo v ktorej vykonáva funkciu člena orgánu právnickej osoby, d) osobu, ktorá oznamovateľovi poskytla pomoc v súvislosti s oznámením, a
 - e) zodpovednú osobu alebo osobu, ktorá sa podieľa na plnení úloh zodpovednej osoby.
31. Podľa § 2 písm. e) zákona č. 54/2019 Z. z. sa na účely tohto zákona rozumie pracovnoprávnym vzťahom pracovný pomer, dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, štátnozamestnanecký pomer alebo služobný pomer.
32. Podľa § 2 písm. i) zákona č. 54/2019 Z. z. sa na účely tohto zákona rozumie zamestnávateľom osoba, ktorá zamestnáva najmenej jednu fyzickú osobu v pracovnoprávnom vzťahu.
33. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. ak prokurátor zistí, že oznamovateľ, ktorý podal žiadosť o poskytnutie ochrany podľa § 3 ods. 1, urobil kvalifikované oznámenie, bezodkladne mu poskytne ochranu podľa § 7 a túto skutočnosť písomne oznámi oznamovateľovi, zamestnávateľovi a úradu; oznamovateľovi sa spolu s týmto oznámením doručí aj poučenie o právach a povinnostiach, ktoré mu vyplývajú z postavenia chráneného oznamovateľa. Doručením oznámenia o poskytnutí ochrany zamestnávateľovi sa oznamovateľ stáva chráneným oznamovateľom.
34. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. zamestnávateľ môže urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu (ďalej len „pracovnoprávny úkon“) voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom úradu; voči chránenému oznamovateľovi, ktorým je profesionálny vojak, sa súhlas úradu vyžaduje, len ak tak ustanovuje osobitný predpis. Súhlas úradu sa nevyžaduje, ak sa pracovnoprávnym úkonom priznáva nárok alebo ak ide o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávného vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.
35. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. úrad môže uložiť pokutu do 100 000 eur zamestnávateľovi, ktorý urobí voči osobe podľa § 1 ods. 4 pracovnoprávny úkon bez súhlasu úradu, ak sa súhlas vyžaduje, hrozí postihom odvetným opatrením alebo sa pokúsi o postih odvetným opatrením osoby podľa § 1 ods. 4, alebo zamestnávateľovi podľa § 10 ods. 1, ktorý zamestnáva najmenej 250 zamestnancov, ktorý porušil niektorú z povinností podľa § 10 ods. 1 až 8.
36. Podľa § 19 ods. 5 zákona č. 54/2019 Z. z. úrad pri ukladaní pokuty prihliada na závažnosť, spôsob, trvanie a následky protiprávneho konania a prihliadne aj na opakované porušenie povinnosti a na to, že sa týmto konaním alebo opomenutím konania porušili viaceré povinnosti.

37. Podľa § 33 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa ustanoví do voľnej funkcie, ak spĺňa požadované kvalifikačné predpoklady na túto funkciu, ak tento zákon neustanovuje inak. Do funkcie, na ktorú sa vyžaduje špeciálna odborná spôsobilosť, sa policajt ustanoví, ak spĺňa túto spôsobilosť a osobitný predpis neustanovuje inak. Ustanovené kvalifikačné predpoklady na funkciu nemožno odpustiť pri ustanovení do funkcie v stálej štátnej službe. Pri ustanovení do funkcie sa súčasne prihliada na dĺžku odbornej praxe, ak odborná prax nie je podmienkou na obsadenie funkcie, závery služobného hodnotenia a na zdravotný stav policajta. Policajta ustanovuje do funkcie a odvoláva z funkcie príslušný nadriadený.
38. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.
39. Podľa § 46 ods. 1 písm. b) a § 46 ods. 2 zákona č. 73/1996 Z. z. Policajt sa musí dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby, ak by jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že spáchal trestný čin. Výkonu štátnej služby možno policajta dočasne pozbaviť len na dobu nevyhnutne potrebnú na objasnenie jeho konania, najdlhšie však na šesť mesiacov; túto dobu môže výnimočne predĺžiť minister v prípade, ak je proti policajtovi vedené trestné stíhanie, a to až do jeho právoplatného skončenia. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby sa prerušuje na čas výkonu väzby policajta.

D. Odvolanie účastníka konania a posúdenie veci odvolacím orgánom

40. Účastník konania rozdelil odvolanie na sedem častí, pričom časti označené ako I. – VI. obsahujú podrobne popísané odvolacie dôvody a časť VII. obsahuje návrh účastníka konania na rozhodnutie vo veci. Odvolací orgán preskúmal postup prvostupňového správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia ako aj námietky účastníka konania uvedené v odvolaní.

K časti I. odvolania – t. j. k nedostatočne zistenému skutočnému stavu veci na viacerých úsekoch dokazovania

41. V súvislosti s touto námietkou účastník konania poukazuje na úmysel prvostupňového správneho orgánu vo výroku napadnutého rozhodnutia zamlčať podstatnú časť obsahu personálneho rozkazu č. 284 a personálneho rozkazu č. 424, ktoré chránenému oznamovateľovi priznávajú aj nárok, čím je podľa účastníka konania naplnená jedna z výnimiek stanovených podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, kedy sa súhlas úradu s pracovnoprávnym úkonom zamestnávateľa nevyžaduje. Účastník konania tvrdí, že si prvostupňový správny orgán týmto svojím konaním prispôbuje znenie zákona o ochrane oznamovateľov tak, aby mohol účastníka konania sankcionovať a tiež manipuluje formuláciou výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, čím poškodzuje práva účastníka konania. Túto námietku účastník ďalej rozvíja i v druhej časti odvolania (body 11 až 16 a 18), kde okrem iného tvrdí, že z formulácie „súhlas úradu sa nevyžaduje, ak sa pracovnoprávnym úkonom priznáva nárok“ je evidentné, že zákonodarca nevymedzil splnenie tejto podmienky pre vylúčenie potreby zabezpečenia súhlasu úradu na špecifický druh nárokov alebo na pracovnoprávne a iné úkony, ktorými sa akýkoľvek nárok priznáva izolovane a ďalej že zákon správneho orgánu nepriznáva možnosť polemizovať nad týmto nárokom a jeho pôvodom, vlastnosťami a dôvodmi jeho priznania.
42. Taktiež sa podľa účastníka konania správny orgán vo výroku napadnutého rozhodnutia obmedzil pri popise personálnych rozkazov len na formálny odkaz bez toho, aby prezentoval ich obsahové jadro, respektíve podstatné skutkové a právne zistenia.
43. Odvolací orgán po preskúmaní napadnutého rozhodnutia konštatuje, že z pohľadu určitosti výroku rozhodnutia, ktorá je dôležitou podmienkou jeho zákonnosti, je podstatná jednoznačná identifikácia právneho úkonu vo forme popisu jeho pôvodu a označenia rozhodnutia jeho spisovou značkou, prípadne dňom kedy bolo rozhodnutie vydané. Ostatné špecifikácie sa týkajú hlavného výroku rozhodnutia, ktorý je z hľadiska posúdenia porušenia zákona na ochranu oznamovateľov významný,

pričom tento fakt (aj pri absencii popisu rozhodnutia) nemeňte jednoznačnosť určenia príslušného rozhodnutia. Inými slovami, pre jednoznačnosť výroku rozhodnutia by preto postačila ich identifikácia vo vyššie uvedenom rozsahu – pôvodca a spisová značka a dátum rozhodnutia, ktorá dostatočne individualizuje a nezameniteľne určuje, o ktoré rozhodnutie ide.

44. Neobstoí ani námietka účastníka konania o manipulácii výroku rozhodnutia či tvrdenie, že nie je potrebné, aby bola uplatnená výnimka zo zákona len vtedy, ak ide o izolované priznanie nároku priznanie nároku. Takéto závery nie je možné urobiť ani z hľadiska gramatického výkladu a vzhľadom na účel zákona o ochrane oznamovateľov. Druhá veta § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov znie: *Súhlas úradu sa nevyžaduje, ak sa pracovnoprávnym úkonom priznáva nárok alebo ak ide o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.* Z hľadiska výrokovej logiky ide o dva atomické výroky/tvrdenia, pričom prvý výrok znie: 1. Súhlas úradu sa nevyžaduje, ak sa pracovnoprávnym úkonom priznáva nárok. Účastník konania zároveň neinterpretuje, aký výklad sa má uplatniť v prípade, ak výrok rozhodnutia zároveň obsahuje nepochybný zásah do práv, s ktorým chránený oznamovateľ nesúhlasí. Z hľadiska účelu zákona o ochrane oznamovateľov pritom niet pochýb o tom, že systém preventívnej ochrany zavedený § 7 zákona o ochrane oznamovateľov má zabezpečiť preventívne posúdenie možného zásahu do práv chráneného oznamovateľa, s cieľom, aby nebol vystavený odvete za podané oznámenie. Neobstoí preto ani špekulácia o možnom výroku s ohľadom na povýšenie príslušníka policajného zboru, ako vo svojom odvolaní uvádza účastník konania. Odvolací orgán zdôrazňuje, že takáto situácia nie je predmetom tohto konania a keby aj bola, zo zákona bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že je potrebný súhlas na tie pracovnoprávne úkony (alebo aj ich časti), kde sa nárok nepriznáva a navyše s ktorými chránený oznamovateľov nesúhlasí.
45. Je tiež nepochybné, že meritom predmetných personálnych rozkazov nebola úprava platových pomerov chráneného oznamovateľa, ale i) dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby do právoplatného skončenia trestného stíhania, ii) preloženie chráneného oznamovateľa na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach a súčasne odvolanie chráneného oznamovateľa z doterajšej funkcie, iii) ustanovenie chráneného oznamovateľa do novej funkcie. Úprava platových pomerov chráneného oznamovateľa bola len akcesorickým následkom zmeny právneho postavenia chráneného oznamovateľa určeného personálnymi rozkazmi, čo prvostupňový správny orgán nijako nezahmlieva. Naopak, prvostupňový správny orgán v bode 35, 37 a 38 napadnutého rozhodnutia podrobne vymedzuje obsah predmetných personálnych rozkazov a neopomína ani to, že súčasťou týchto personálnych rozkazov je aj určenie platových pomerov chráneného oznamovateľa, ktoré však nemá konštitutívny charakter a **vyplýva priamo zo zákona ako následok meritórneho rozhodnutia** o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby či preloženia alebo ustanovenia do novej funkcie. Preto neobstoí ani samotné tvrdenie účastníka konania, že ide o rozhodnutie, ktorým sa priznáva nárok.
46. Hoci ani z gramatického výkladu textu zákona nevyplývajú závery, ktoré vo svojom odvolaní predkladá účastník konania, ku gramatickému výkladu slov obsiahnutých v zákonoch odvolací orgán poukazuje na ustálený prístup Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska samotného textu zákona (i keby sa javil ako jednoznačný a určitý), ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona¹.
47. Odvolací orgán opätovne zdôrazňuje, že zmyslom a účelom zákona o ochrane oznamovateľa je jednoznačne zabezpečiť vysokú úroveň ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti, čo vyplýva jednak z jeho úvodných ustanovení ale aj priamo z čl. 1 SMERNICE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) 2019/1937 z 23. októbra 2019 o ochrane osôb, ktoré nahlásujú porušenia práva Únie (ďalej aj len „smernica“), ktorú zákon o ochrane oznamovateľov transponoval. Bolo by bezpochyby v priamom rozpore so zmyslom a účelom zákona aj smernice, ak by sa priznaním nároku rozumelo aj také konanie zamestnávateľa, ktoré by prakticky oznamovateľa o už skôr existujúce nároky oberalo a namiesto nich by konštituovalo nové „nároky“ pre oznamovateľa de facto menej priaznivé. Tento prístup by paradoxne umožňoval zamestnávateľom² zbavovať sa

¹ Napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 351/2010 z 5. októbra 2011, Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 242/2007

² § 2 písm. j) zákona o ochrane oznamovateľov

„nepohodlných“ oznamovateľov ich preradením na iné pozície spojené s horšími podmienkami či nižšími resp. dočasne rovnakými odmenami bez súhlasu úradu. Z hľadiska výrokovej logiky, gramatického výkladu ako aj účelu zákona preto jednoznačne vyplýva, že sa **vyžaduje súhlas úradu na ten pracovnoprávny úkon alebo tú jeho časť 1/ s ktorou chránený oznamovateľ nesúhlasí a 2/ ktorou sa nárok nepriznáva.**

K časti II. a III. odvolania – t. j. k právnomu posúdeniu správneho orgánu čo do existencie výnimiek na zabezpečenie si súhlasu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. pred vydaním vybraných rozhodnutí vo veciach služobného pomeru policajtov a k argumentom, ktoré sa zaoberajú bodom č. 58 – 60 napadnutého rozhodnutia a nesprávnemu právnomu posúdeniu v nich uvedených

48. Argumenty účastníka v druhej a tretej časti odvolania smerujú k tomu, že sa prvostupňový správny orgán nedostatočne vysporiadal s výnimkami uvedenými v § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, kedy sa súhlas úradu s pracovnoprávnymi úkonmi nevyžaduje a tiež sa nedostatočne vysporiadal s výnimkami uvedenými v poznámke pod čiarou k § 7 ods. 1 druhá veta zákona o ochrane oznamovateľov. Účastník konania naďalej zastáva názor, že v prípade všetkých personálnych rozkazov bola naplnená aspoň jedna z výnimiek uvedených zákonom o ochrane oznamovateľov a z tohto dôvodu sa účastník konania nemohol dopustiť správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov. Účastník konania poukazuje na princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní a tvrdí, že prvostupňové rozhodnutie predstavuje šikanózný výklad práva, ktorý si uzurpuje postavenie Ústavného súdu pri výklade zákona.
49. Odvolací orgán po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a administratívneho spisu uvádza, že prvostupňový správny orgán sa náležite venoval tomu, či je alebo nie je naplnená niektorá z výnimiek stanovených v zákone o ochrane oznamovateľov, a to vo vzťahu ku každému jednotlivému pracovnoprávnemu úkonu posudzovanému v tomto konaní, konkrétne v bodoch 58 až 70 napadnutého rozhodnutia. Odvolací orgán sa plne stotožňuje s právnym posúdením prvostupňového správneho orgánu a uvádza nasledovné.
50. Účastník konania tvrdí, že zákonodarca formuláciou „*Súhlas úradu sa nevyžaduje, ak ide o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa*“ v skutočnosti myslí aj pracovnoprávny úkon nesúvisiaci so skončením pracovného pomeru, pretože túto formuláciu treba podľa názoru účastníka vykladať čo najextenzívnejšie. Ako príklad účastník uvádza prevedenie policajta na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia, čo podľa neho spadá pod danú formuláciu. Uvedené argumentuje poznámkou pod čiarou č. 5, konkrétne § 55 ods. 2 písm. d)³ zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), ktoré pripodobňuje § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“).
51. **Odvolací orgán sa zhoduje s prvostupňovým správnym orgánom, že v prípade rozporu textu právnej normy s textom v poznámke pod čiarou, je aj v zmysle judikatúry súdov jediný záväzný normatívny text.** Navyše, pokiaľ ide o informatívny charakter poznámky pod čiarou, vo vzťahu k zákonu č. 73/1998 Z. z., teda k služobným pomerom príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície, je v informatívnej poznámke odkaz výlučne na ustanovenie § 192 ods. 1, písm. f) a g), ktoré odkazujú na prepustenie policajta zo služobného pomeru, ak bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody alebo ak stratil štátnej občianstvo Slovenskej republiky alebo nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o prepustenie policajta zo služobného pomeru, poznámka

³ „Zamestnávateľ je povinný preradiť zamestnanca na inú prácu, ak je to nevyhnutné podľa právoplatného rozhodnutia súdu alebo iného príslušného orgánu“

uvádza len tieto dve možnosti, ktoré predstavujú skončenie štátnej služby práve a výlučne v situáciách, ktoré nie je žiadnym spôsobom možné ovplyvniť postupom, či posúdením zamestnávateľa.

52. Odhladiť od uvedeného, analógia s § 55 ods. 2 písm. d) Zákonníka práce nie je na mieste aj preto, že organizačná zmena bola rozhodnutím účastníka konania, konkrétne jeho vrcholného predstaviteľa, a nie rozhodnutím „iného orgánu“ ako sa snaží navodiť účastník v časti II bode 3 odvolania. Navyše takýto výklad by bol v rozpore s čl. 19 písm. a) až c) smernice, podľa ktorých: „*Členské štáty prijímú všetky potrebné opatrenia, aby zakázali akúkoľvek formu odvetných opatrení voči osobám uvedeným v článku 4, vrátane hrozby odvetných opatrení a pokusov o odvetu, a to najmä vo forme: a) pozastavenia výkonu činnosti, výpovede, odvolania, prepustenia alebo rovnocenného opatrenia; b) preradenia na nižšiu pozíciu alebo odmietnutia povýšenia; c) presunu povinností, zmeny miesta výkonu práce, zníženia mzdy, zmeny pracovného času,*“ ako aj v rozpore s čl. 21 ods. 1 prvá veta smernice, podľa ktorej: „*Členské štáty prijímú opatrenia potrebné na zabezpečenie ochrany osôb uvedených v článku 4 pred odvetnými opatreniami.*“
53. Opatrením zavedeným v slovenskom právnom poriadku v zmysle vyššie uvedeného je inštitút predchádzajúceho súhlasu úradu stanovený v § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľa, ktorého aplikáciu účastník svojím konaním zmaril, čím sa dopustil správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov. Odvolací orgán opätovne pripomína, že týmto konaním nijako nehodnotí, či konanie účastníka bolo alebo nebolo odvetou voči oznamovateľovi. Odvolací orgán však zdôrazňuje, že účastník sa vyhol konaniu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, v rámci ktorého mal povinnosť niesť dôkazné bremeno o neexistencii odvetu. Argumenty účastníka v časti III bode 5 odvolania nie sú relevantné, keďže posudzovanie, či personálne rozkazy predstavovali odvetu, nie je predmetom tohto konania a tiež ide o zjavne iné pracovnoprávne úkony voči iným oznamovateľom. Odvolací orgán tiež pripomína, že uznesenia Krajského súdu v Bratislave, ktoré uvádza vo svojom odvolaní účastník konania, sú civilnými konaniami o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorých súd meritórne neskúmal zákonnosť postupu či rozhodnutia účastníka konania, pričom všetky návrhy **zamietol z dôvodu vecnej nepríslušnosti**.
54. § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov je nutné vykladať tak, aby bol naplnený účel zákona ako aj smernice a nie extenzívne, ako sa dožaduje účastník. § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov obsahuje len 3 výnimky⁴, a to (i) chránený oznamovateľ s pracovnoprávnym úkonom súhlasí, (ii) pracovnoprávnym úkonom sa priznáva nárok alebo (iii) ide o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.
55. Ako je zrejmé zo spisu, chránený oznamovateľ so žiadnym pracovnoprávnym úkonom, definovaným v 2. bode tohto rozhodnutia, nesúhlasil, zároveň mu žiadnym z nich nebol priznaný nárok v zmysle zákona o ochrane oznamovateľov a napokon žiaden z pracovnoprávnych úkonov, vymenovaných v 2. bode tohto rozhodnutia, nesúvisel so skončením pracovnoprávneho vzťahu chráneného oznamovateľa, ktorý by bol dôsledkom právnej skutočnosti nezávislej od vôle zamestnávateľa. Odvolací orgán podčiarkuje, že personálne rozkazy Prezidenta Policajného zboru č. 424 zo dňa 28. 8. 2024 a riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. 135 zo dňa 30. 8. 2024 sa týkajú preloženia na iné miesto výkonu služby a odvolania z doterajšej funkcie a tiež ustanovenie do novej funkcie referenta, z čoho je zjavné, že predmetné úkony, pred vykonaním ktorých si účastník konania nežiadal súhlas, nesúviseli so skončením služobného vzťahu.
56. S ohľadom na Personálny rozkaz č. 284 zo dňa 5. 6. 2024, ktorým bol chránený oznamovateľ dňom 15. 6. 2024 do právoplatného skončenia trestného stíhania dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, je rovnako potrebné zdôrazniť, že nejde o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovného pomeru. Široká interpretácia, že ku skončeniu služobného pomeru môže napokon dôjsť, nemá oporu v skutkovom základe ani existujúcich dôkazoch a je z tohto pohľadu špekuláciou, keďže rovnako k skončeniu služobného vzťahu dôjsť nemusí. Zároveň, kumulatívne s prvou podmienkou musí byť v zmysle zákona naplnená aj druhá podmienka a tou je skutočnosť, že ide o rozhodnutie alebo právny úkon, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa. Podľa

⁴ s osobitosťou pri profesionálnych vojakoch

ustanovenia § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. sa policajt musí dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby, ak by jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, alebo spáchal trestný čin. Z textu tohto ustanovenia je jednoznačné, že záveru o ohrození dôležitého záujmu štátnej služby alebo priebehu objasňovania jeho konania musí predchádzať úvaha a posúdenie zamestnávateľa, preto toto rozhodnutie jednoznačne spadá do kategórie, kde sa uplatňuje posúdenie zamestnávateľa. Inou by bola situácia, ak by zákonodarcu zaviazal služobný úrad bez ďalšieho dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby každého príslušníka policajného zboru, ak bolo voči nemu vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu. Tento právny záver o povinnosti služobného úradu posúdiť aspekt ohrozenia dôležitého záujmu štátnej služby a uviesť ho v dôvodoch príslušného personálneho rozkazu bol v minulosti viackrát potvrdený judikatúrou správnych súdov, a to aj v prípadoch, ktoré sa týkali podozrení z trestnej činnosti príslušníkov policajného zboru, ktorá mala súvis s výkonom služobných povinností.

57. Vo svojich rozsudkoch Najvyšší súd SR, Sp. zn. 2 Sžk/24/2017 a Sp. zn. 8Sžk/33/2019 potvrdil, že „pri rozhodovaní o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby je na uvážení nadriadeného, aby v medziach racionálnej úvahy vyhodnotil, ktoré skutočnosti bude považovať za dôležité záujmy štátnej služby ako aj že ustanovenie § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. vyžaduje na dočasne pozbavený výkon štátnej služby policajta kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvodné podozrenie, že policajt porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a skutočnosť, že jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania.“
58. Najvyšší súd SR sa v rozsudku sp. zn. 4Sžo/63/2014 zo dňa 10. 9. 2015 vyjadril k výkladu dôležitého záujmu štátnej služby aj v kontexte ustanovenia § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. „Najvyšší súd zastáva názor, že v uvedených prípadoch nestačí iba skonštatovanie, že je daný dôležitý záujem služby, ale tento právne neurčitý pojem je nevyhnutné niečím konkrétnym naplniť. Pri zdôvodnení tohto pojmu disponuje minister voľnou úvahou, ktorú môže súd preskúmať len do tej miery, či nevybočuje z medzí a hľadísk zákona. Nepomenovanie dôležitého záujmu služby pri odvolávaní, resp. preložení, prevedení žalobcu a každého policajta v podobnom postavení, nutne vzbudzuje pochybnosti a otázky o motívoch vedúcich k takémuto rozhodnutiu. Pokiaľ teda § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. umožňoval Ministrovi vnútra SR rozhodovať o prevedení žalobcu aj bez uvedenia dôvodu, avšak vyžadoval existenciu dôležitého záujmu služby na tomto prevedení, považuje najvyšší súd za ústavne konformný taký výklad predmetného ustanovenia zákona, z ktorého plynie pre ministra povinnosť definovať a zdôvodniť dôležitý záujem služby, ktorý viedol k preskúmanému rozhodnutiu. Pokiaľ je pojem dôležitý záujem služby len formalisticky uvádzaný bez naplnenia konkrétnym obsahom, ktorý by bol výsledkom správneho uváženia, stáva sa súdny prieskum rozhodnutia o prevedení len formálnym, prakticky zbytočným.“
59. Aj z uvedenej judikatúry súdov vyplýva, že zákon neustanovuje legálnu definíciu pojmu „dôležitý záujem štátnej služby“. Vzhľadom na neurčitosť právneho pojmu „dôležitý záujem štátnej služby“ je preto v praxi nevyhnutné posúdiť každý prípad individuálne a rozhodnúť, či v konkrétnom prípade by ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozilo dôležitý záujem služby alebo by ohrozilo priebeh objasňovania podozrení. Výsledok tohto posúdenia je aj v zmysle stabilnej judikatúry slovenských súdov potrebné uviesť v príslušnom rozhodnutí - personálnom rozkaze, ktorým sa dočasne policajt pozbavuje výkonu štátnej služby. Služobný úrad má teda v rámci postupu podľa § 46 ods. 1 nielen možnosť, ale aj povinnosť aplikovať správnu úvahu. Tento postup kontrastuje s povinnosťou služobného úradu prepustiť zo služobného pomeru policajta podľa § 192 ods. 1 písm. f) a g), ktorý bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre nepodmienečný trest odňatia slobody, stratil štátne občianstvo alebo nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Ide o obligatórny postup a služobnému úradu nie je ponechaná možnosť aplikovať správnu úvahu (viď aj: „Prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu protiprávneho konania policajta a princíp ne bis in idem“, ALÁČ, M.: In Zborník z medzinárodnej vedeckej konferencie konanej dňa 26. októbra 2018 na pôde Právnickej fakulty, Univerzity Komenského v Bratislave).
60. V reakcii na opakovanú námietku účastníka konania, že ministra vnútra viaže zákonná povinnosť dočasne pozbaviť výkon štátnej služby príslušníka policajného zboru, ak je obvinený zo spáchania

úmyselného trestného činu, odvolací orgán zdôrazňuje, že toto konanie nesmeruje k popretiu či spochybneniu právomoci ministra postupovať podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Predmetom tohto konania je výlučne posúdenie, či došlo k porušeniu § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov, a v tejto súvislosti posúdenie, či toto rozhodnutie spadá do skupiny rozhodnutí, kde sa uplatňuje úvaha zamestnávateľa. Ak je táto podmienka splnená, zamestnávateľ má povinnosť postupovať v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov a žiadať pred vydaním personálneho rozkazu súhlas úradu. Predmetom tohto konania zároveň nie je posudzovanie, či možno predmetné personálne rozkazy považovať za odvetné opatrenie. **Správny orgán v tomto konaní odvetu neprezumuje.** Vylúčenie podozrenia z odvety môže byť výhradne predmetom konania v zmysle § 7 zákona č. 54/2019 Z. z.

61. Odvolací orgán zároveň podotýka, že je **povinnosťou každého správneho orgánu pri rozhodovaní o správnych deliktach interpretovať zákon a v prípade jeho nejasnosti takýto výklad v medziach zákona poskytnúť**. Správny orgán zároveň nie je v pozícii, aby si text zákona pretváral alebo dopĺňal. Takáto úloha patrí výlučne zákonodarcovi. Zároveň však nie je v moci správneho orgánu znenie zákona prehliadať alebo ho vykladať arbitrárne, a to ani v prípade, ak by bol presvedčený o nepraktickej alebo nevhodnej právnej úprave na konkrétne právne vzťahy. Odvolací orgán ani pri zohľadnení tejto časti odvolacích námietok nezistil, že by prvostupňový správny orgán postupoval v rozpore s normatívnym textom, či v rozpore s princípom právnej istoty. Pokiaľ ide o námietku porušenia zásady legitímnych očakávaní vzťahujúcich sa na postup alebo rozhodovanie orgánu verejnej moci, odvolací orgán pripomína, že k porušeniu zákona zo strany účastníka konania došlo v čase, keď už úrad v obdobnej veci v rámci konania vedeného pod sp. zn. UOO-164/2024 rozhodol na prvom stupni o porušení identického ustanovenia zákona a uložil zaň účastníkovi konania sankciu.

K časti IV. odvolania – t. j. k nepreskúmateľnosti a nesprávnemu právnomu posúdeniu okolností uvedených v § 19 ods. 5 zákona č. 54/2019 Z. z. v otázke uloženia sankcie

62. Podľa účastníka konania prvostupňový správny orgán v časti napadnutého rozhodnutia označenej ako „Sankcia“ vôbec *„neprihliadal na spôsob protiprávneho konania a tiež opomenul vyhodnotiť pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, na čo sa sám v bode č. 74. napadnutého rozhodnutia zaviazal“*. Účastník konania tiež namietal, že prvostupňový správny orgán prekračuje svoju právomoc, keď hodnotí závažnosť personálnych rozkazov a dopad na chráneného oznamovateľa a nie závažnosť nevyžiadania si súhlasu. Účastník konania poukazuje aj na body 78 a 79 napadnutého rozhodnutia, v ktorých prvostupňový správny orgán za priťažujúce okolnosti považuje aj opakované protiprávne konania účastníka konania, pričom v bode 79 napadnutého rozhodnutia prvostupňový správny orgán odkazuje aj na iné predchádzajúce rozhodnutie úradu č. 3293/2024 zo dňa 24. 6. 2024, ktorým účastníkovi konania za spáchanie rovnakého správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov uložil sankciu vo výške 90 000 eur, pričom spáchanie tohto správneho deliktu účastníkom konania bolo neskôr potvrdené aj druhostupňovým rozhodnutím č. 4806/2024 zo dňa 23. 10. 2024. Podľa účastníka konania tvrdenia prvostupňového správneho orgánu *„nezodpovedá skutkovému ani právnomu stavu, keďže právoplatnosť rozhodnutí, ktorými bola predmetná pokuta uložená (rozhodnutia č. 3293/2024 a č. 4806/2024), nastala až dňa 23. 10. 2024, konkrétne dňom doručenia rozhodnutia č. 4806/2024. Z uvedeného vyplýva, že správny orgán pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vyvodzoval závery z neexistujúcich právnych skutočností, čím došlo k zásadnému porušeniu princípov zákonnosti a objektívneho zisťovania skutkového stavu v zmysle § 3 ods. 1 a § 32 ods. 1 správneho poriadku“*. Napokon podľa účastníka konania prvostupňový správny orgán *„ignoroval explicitnú väzbu ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. na subjekt podľa § 1 ods. 4 zákona č. 54/2019 Z. z., ako aj na zákonom vyžadované hodnotenie motívu zamestnávateľa, ktoré tvorí podstatnú súčasť skutkovej podstaty tohto správneho deliktu. Namiesto kumulatívne vyžadovaných zákonných znakov skutku, správny orgán nahradil zákonnú konštrukciu svojou vlastnou právnou úvahou, a odvodil právnú zodpovednosť účastníka konania prostredníctvom odkazu na § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., ktorý sa však v danom kontexte neuplatní ako základ pre posúdenie naplnenia skutkovej podstaty deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z.“* Účastník konania tvrdí, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je nezákonné, pretože správny orgán nesprávne aplikoval právne normy, konkrétne ustanovenia zákona

o ochrane oznamovateľov a uložil pokutu za konanie, ktoré zákon nepostihuje. Rozhodnutie považuje za arbitrárne a správny orgán vytýka, že si vytvára nové skutkové podstaty správnych deliktov. Upozorňuje na nesprávnu aplikáciu § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, ktorý nepredpokladá sankcie za dané porušenie povinnosti, a považuje to za porušenie zásady „nullum crimen, nulla poena sine lege“.

63. V zmysle § 19 ods. 5 zákona č. 54/2019 Z. z. úrad pri ukladaní pokuty prihliada na závažnosť, spôsob, trvanie a následky protiprávneho konania a prihliadne aj na opakované porušenie povinnosti a na to, že sa týmto konaním alebo opomenutím konania porušili viaceré povinnosti.
64. Odvolací orgán preskúmal uloženú pokutu z hľadiska jej primeranosti, závažnosti konania účastníka ako aj potreby jej represívneho a preventívneho charakteru. Odvolací orgán preskúmal napadnuté rozhodnutie v časti uloženej sankcie z hľadiska toho, či prvostupňový správny orgán pri jej ukladaní postupoval v zmysle § 19 ods. 5 zákona o ochrane oznamovateľov.
65. Druhostupňový správny orgán z administratívneho spisu zistil, že účastník konania naplnil znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov, prijatím personálnych rozkazov bez súhlasu úradu vo vzťahu k chránenému oznamovateľovi, hoci sa súhlas vyžadoval.
66. Druhostupňový správny orgán ďalej zistil, že prvostupňový správny orgán sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal spôsobom protiprávneho konania účastníka konania a to v bode 76 napadnutého rozhodnutia
67. Odvolací orgán sa stotožňuje zo závermi prvostupňového správneho orgánu a zdôrazňuje, že sankcia bola uložená v súlade so zákonom o ochrane oznamovateľov, pričom § 19 ods. 3 tohto zákona stanovuje pokutu za vykonanie pracovnoprávneho úkonu bez súhlasu úradu, hoci sa súhlas vyžaduje. Zároveň odvolací orgán poukazuje aj na § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, ktorý upravuje základnú povinnosť zamestnávateľa (pred urobením pracovnoprávneho úkonu voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom úradu), ktorej porušenie bolo v konečnom dôsledku posúdené ako správny delikt podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov.
68. Prvostupňový správny orgán správne vyhodnotil naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty tohto správneho deliktu. Aj v bode 50 napadnutého rozhodnutia prvostupňový správny orgán jasne vymedzuje, že ustanovenie § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov obsahuje zloženú skutkovú podstatu, resp. alternatívnu skutkovú podstatu, pričom na to, aby sa zamestnávateľ dopustil spáchania správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov postačuje, aby svojím konaním naplnil aspoň jednu z tam uvedených alternatívnych skutkových podstát. Protiprávneho konania sa môže zamestnávateľ v zmysle § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov dopustiť tým, že:
 - a) urobí voči osobe podľa § 1 ods. 4 pracovnoprávny úkon bez súhlasu úradu, ak sa súhlas vyžaduje, alebo
 - b) hrozí postihom odvetným opatrením alebo sa pokúsi o postih odvetným opatrením osoby podľa § 1 ods. 4, alebo
 - c) zamestnáva najmenej 250 zamestnancov a poruší niektorú z povinností podľa § 10 ods. 1 až 8 zákona o ochrane oznamovateľov.

Z formulácie skutku urobenia pracovnoprávneho úkonu bez súhlasu úradu, ktorý je predmetom tohto konania je zjavné, že musí byť urobený voči osobe podľa § 1 ods. 4, ktorou je nepochybne aj oznamovateľ. Odkaz na ustanovenie § 1 ods. 4 nepredpokladá zásah do práv a nevyplýva to ani z jeho znenia. Ide o samostatné ustanovenie, ktorý obsahuje generálny zákaz hroziť alebo postihovať odvetným opatrením.

69. Z napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, že prvostupňový správny orgán sankcionuje účastníka konania za to, že urobil voči chránenému oznamovateľovi pracovnoprávne úkony (vydal predmetné personálne rozkazy) bez súhlasu úradu, hoci sa súhlas úradu vyžadoval. Úrad nebol v správnom konaní o správnom delikte sp. zn. UOO-228/2025 povinný preukazovať aj naplnenie ďalších skutkových podstát správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov, a ani skúmať motív účastníka konania pri vydaní predmetných personálnych rozkazov resp. to, či ich vydanie možno považovať za odvetné opatrenie z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej

činnosti chráneným oznamovateľom. Takéto skúmanie by bolo predmetom konania podľa § 7 ods. 2 - 5 zákona o ochrane oznamovateľov, ktorému sa účastník konania svojím postupom vyhol, keď o súhlas úradu podľa § 7 ods. 2 nepožiadaval.

70. K námietke účastníka konania ohľadom odkazu na predchádzajúce sankčné konanie, za ktoré bola účastníkovi konania uložená pokuta vo výške 90 000 eur druhostupňový správny orgán uvádza, že túto skutočnosť prvostupňový správny orgán podotkol v napadnutom rozhodnutí ako jednu z okolností hodnotenia závažnosti protiprávneho konania. Pritom však jednoznačne a vecne správne poukázal na skutočnosť, že za rovnaký správny delikt bol v čase rozhodovania sankcionovaný prvostupňovým správnym orgánom. Je teda nepochybné, že v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu už došlo k upozorneniu účastníka konania zo strany štátnej autority vo vzťahu k uplatňovaniu zákona o ochrane oznamovateľov. Odvolací orgán preto nenašiel v postupe hodnotenia závažnosti protiprávneho konania porušenie zákona. Odvolací orgán navyše podotýka, že táto skutočnosť sa v porovnaní s predchádzajúcim rozhodnutím úradu voči účastníkovi konania v obdobnej veci (Sp. zn. UOO-453/2024), neodrazila vo výške, resp. prísnosti uloženej sankcie.
71. V tejto súvislosti odvolací orgán poukazuje aj na tzv. nepravú recidívu,, resp. mnohosť sui generis tým, že sa účastník konania dopustil ďalšieho protiprávneho konania aj po tom, čo mu bolo doručené prvostupňové rozhodnutie úradu č. 3293/2024 zo dňa 24. 6. 2024.. V širšom kontexte viď napríklad Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/40/2020 zo dňa 8.11.2021, podľa ktorého: „*Nepravou recidívou sa kladie dôraz na výchovnú silu rozsudku bez ohľadu na jeho právoplatnosť; inými slovami vychádza sa z toho, že ak sa páchatel aj po takejto forme varovania dopustí ďalšieho trestného činu, potom si zasluhuje, aby bol z hľadiska jeho osoby považovaný za recidivistu (porovnaj s Mencerová, I., Tobiášová, L., Turayová, Y. a kol. Trestné právo hmotné. Všeobecná časť. 2. aktualizované a prepracované vydanie. Šamorín : Heuréka, 2015, str. 258).*“ Závažnosť skutku dotvára aj postavenie zamestnávateľa, ktorý je ústredným orgánom štátnej správy s veľkým počtom zamestnancov v štátnozamestnaneckom a služobnom pomere, pričom postup účastníka konania môže mať negatívny vplyv na dôveru širokej verejnosti a najmä jeho zamestnancov vo vymožitelnosť práva na ochranu oznamovateľov.
72. Odvolací orgán ďalej konštatuje, že prvostupňový správny orgán sa zaoberal aj dôsledkami, resp. následkami protiprávneho konania účastníka konania (v bode 77 napadnutého rozhodnutia), keď vyhodnotil ako následok protiprávneho konania stav, v ktorom akt poskytnutia ochrany postupom prokurátora podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov nedosiahol zákonodarcom zamýšľaný preventívny ex ante účinok inštitútu poskytnutia ochrany podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov, čím účastník konania zmaril samotnú podstatu tohto inštitútu. Druhostupňový správny orgán sa stotožňuje s prvostupňovým správnym orgánom v časti, podľa ktorej následkom protiprávneho konania, resp. negatívnym dopadom konania účastníka je zmarenie zamýšľanej preventívnej ex ante ochrany podľa § 7 zákona o ochrane a zároveň **neposkytnutie preventívnej ochrany sa považuje za primárny závažný negatívny následok porušenia zákona, za ktoré sa účastníkovi konania ukladá sankcia.**
73. S odkazom na body 79-89 tohto rozhodnutia odvolací orgán konštatuje, že za priťažujúcu okolnosť možno považovať aj nespoluprácu účastníka konania pri objasňovaní správneho deliktu a tvrdení skutočností, ktoré sa v konaní ukázali ako nepravdivé. Napokon odvolací orgán uvádza, že nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti.

K časti V. odvolania – t. j. k porušeniu procesných pravidiel správneho konania

74. Účastník konania tiež namieta, že prvostupňový správny orgán „*úplne a bez vysvetlenia odignoroval vlastný právny názor, ktorý predtým sformuloval a aplikoval v rozhodnutiach č. 3293/2024 a č. 4806/2024, a to v súvislosti s koncepciou tzv. pokračovacieho správneho deliktu a spájaním viacerých deliktuálnych konaní do jedného správneho konania*“. Podľa účastníka konania „*z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (s. 6 a bod 4) vyplýva, že správny orgán mal už k 23. 07. 2024*

k dispozícii personálny rozkaz č. 284 a dňa 23. 09. 2024 sa oboznámil aj s personálnym rozkazom č. 135. Napriek tomu, že tieto podklady podľa jeho vlastnej predchádzajúcej právnej argumentácie zakladali predpoklad na spojenie skutkovo a právne súvisiacich konaní do jedného celku, ku ktorému malo dôjsť najneskôr do vydania rozhodnutia č. 4806/2024 dňa 23. 10. 2024, správny orgán tieto skutočnosti zjavne ignoroval a ďalšie konanie riešil oddelene a bez súvislosti s predošlým deliktuálnym hodnoteúčným.“ Podľa účastníka konania je správny orgán až do vydania rozhodnutia v druhom stupni povinný zohľadniť všetky relevantné skutočnosti, vrátane tých, ktoré vyšli najavo v odvolacom konaní.

75. Odvolací správny orgán v reakcii na námietku účastníka konania podotýka, že z nej nie je zrejmé, aké ustanovenie zákona, základné pravidlá správneho konania či zásady správneho trestania mali byť postupom správneho orgánu porušené. Napriek tomu, že námietku účastníkovi konania v tejto často nepovažuje za podstatnú pre toto konanie, po dôkladnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj spisového materiálu, z ktorého napadnuté rozhodnutie vychádza, uvádza nasledovné. Prvostupňový správny orgán sa dňa 26.07.2024 oboznámil s Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 05.06.2024, keďže mu bol spolu s doručenkou tohto personálneho rozkazu chránenému oznamovateľovi práve dňa 26.07.2024 doručený Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekcia personálnych a sociálnych činností (ako súčasť písomnosti č. SPSČ-PO2-2024/004213-002 zo dňa 23.7.2024).
76. Odvolací orgán uvádza, že na posúdenie, či ide o naplnenie skutkovej podstaty toho istého trestného činu viacerými útokmi, teda či ide o pokračovací trestný čin, je vždy rozhodujúca existencia dvoch základných aspektov a to: i) objektívnej súvislosti medzi jednotlivými útokmi, ii) subjektívnej súvislosti medzi jednotlivými útokmi. Objektívna súvislosť je pritom v ustanovení § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktoré sa analogicky uplatnilo aj v tomto konaní pred prvostupňovým správnym orgánom, vyjadrená ako **kumulatívna** objektívna súvislosť: „*Za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchateľ pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchateľa spája **objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku**, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchateľa spáchať uvedený trestný čin.*“ Pre existenciu objektívnej súvislosti musí byť preto zároveň daná objektívna súvislosť v čase, v spôsobe páchania čiastkových útokov jedného páchateľa ako aj v predmete útoku. Zároveň objektívna súvislosť musí byť posudzovaná v kontexte subjektívnej súvislosti. Pokiaľ medzi jednotlivými útokmi chýba subjektívna súvislosť alebo čo i len jedna z objektívnych súvislostí uvedených v § 122 ods. 10 Trestného zákona (v čase, v predmete útoku, v spôsobe útoku), už jednotlivé útoky nemôžu tvoriť jeden skutok jedného pokračovacieho trestného činu ale pôjde o trestný čin spáchaný opakovane, čo znamená, že trestnosť každého takéhoto činu sa musí posudzovať samostatne⁵.
77. Zároveň je potrebné poukázať i na významnú otázku určenia okamihu, ktorý oddeľuje jeden pokračujúci správny delikt od ďalšieho. Keďže osobitná právna úprava chýba, riešenie je potrebné hľadať analogicky v trestnom práve. Podľa § 122 ods. 13 prvej vety Trestného zákona platí, že ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207. V konaní o správnom delikte zodpovedá oznámeniu o vznesení obvinenia - upovedomenie o začatí správneho konania podľa § 18 ods. 3 správneho poriadku⁶. Účastník bol o začatí správneho konania sp. zn. UOO-164/2024, ktoré bolo ukončené právoplatným rozhodnutím úradu č. 4806/2024, upovedomený dňa 30. 1. 2024. Keďže personálne rozkazy voči XXXXXXXXXX, ktoré sú predmetom prebiehajúceho správneho konania boli vydané viac ako 6 mesiacov po začatí časovo predchádzajúceho správneho konania vedeného pod spisovou značkou UOO-164/2024, na ktoré vo svojom odvolaní poukazuje účastník konania, ide jednoznačne o ďalší správny delikt, ktorý je možné postihnúť ako nový skutok. Odvolací orgán dodáva, že predmetné rozhodnutia spojené s časovo predchádzajúcim správnym konaním v obdobnej veci sú účastníkovi

⁵https://www.flaw.uniba.sk/fileadmin/praf/Pracoviska/Katedry/KTPKK/Publikacna_cinnost/VU_Trestna_zodpovednost_KTPKK.pdf

⁶ Vid'. napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Sžo/39/2014 zo dňa 15. januára 2015

konania známe, keďže mu boli riadne doručené a zároveň sú aj verejne prístupné, keďže ich znenie úrad zverejnil na svojom webovom sídle.

78. Pokiaľ ide o povinnosť správneho orgánu zohľadniť všetky relevantné skutočnosti, vrátane tých, ktoré vyšli najavo v odvolacom konaní, odvolací orgán zdôrazňuje, že toto pravidlo nepochybne platí a má byť rešpektované vo vzťahu ku skutkom, ktoré sú predmetom toho-ktorého správneho konania. Odvolací orgán preto neidentifikoval vo vzťahu k postupu prvostupňového orgánu žiadne pochybenie pokiaľ ide o "oddelenie" personálnych rozkazov od personálnych rozkazov, ktoré boli vydané v neskoršom časovom období, a to konkrétne viac ako 6 mesiacov po začatí iného konania o správnom delikte.
79. Navyše, skutočnosť, že ochrana v zmysle § 4 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov trvala, teda že XXXXXXXXXX, bol v čase vydania Personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 05.06.2024 chráneným oznamovateľom, zistil prvostupňový správny orgán **až dňa 21. 11. 2024** (tzn. takmer mesiac po vydaní druhostupňového rozhodnutia č. 4806/2024), kedy Generálna prokuratúra Slovenskej republiky doručila úradu prostredníctvom listiny č. XX/2 Gv 114/24/1000-54 zo dňa 15. 11. 2024 kópiu prípisu prokurátora bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000 114, z ktorej jednoznačne vyplýva, že prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zaslal Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky informáciu o poskytnutí ochrany XXXXXXXXXX spolu aj so samotným Opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000 113. Zároveň z kópie návratky doručky predloženej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky vyplýva, že prípis prokurátora bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000-114 spolu s Opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000-113 bol Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky riadne doručený dňa 2. 11. 2023. Prevzatie tejto písomnosti potvrdil aj splnomocnenec Ministerstva vnútra Slovenskej republiky svojím podpisom.
80. Len pre úplnosť odvolací orgán uvádza, že účastník konania ako zamestnávateľ chráneného oznamovateľa ešte aj vo svojej písomnosti č. UIS-ORO1-2024/007325-003 zo dňa 22. 11. 2024 (tzn. takmer mesiac po vydaní druhostupňového rozhodnutia č. 4806/2024) uvádzal, že mu Opatrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2023, č. VII/2 Gv 63/22/1000-113 nebolo doručené, teda že oznamovateľ nebol v čase vydania Personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 05.06.2024 chránený.
81. Vzhľadom na uvedené nie je v žiadnom prípade možné samotnú vedomosť úradu o existencii Personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 284 zo dňa 05.06.2024 považovať za takú skutočnosť, ktorú by bolo nutné zohľadniť v odvolacom konaní sp. zn.: UOO- 453/2024 právoplatne ukončenom rozhodnutím č. 4806/2024.

K časti VI. odvolania – t. j. k vyjadreniam úradu vo veci posúdenia naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z.

82. Účastník konania v tejto časti opätovne poukazuje na to, že prvostupňový správny orgán nezohľadnil osobitosti právnej úpravy služobného pomeru policajtov a že rozhodnutie je predčasné. V prípadoch služobného pomeru policajtov, zákonnosť právnych úkonov vykonaných v služobnom pomere policajta preskúmava správny súd, a preto by mal podľa účastníka konania úrad „načasovať“ konanie tak, aby nedošlo k rozporu medzi výsledkom správneho konania vedeného úradom a právnym posúdením obdobnej veci správnym súdom. Podľa účastníka tým, že sa prvostupňový správny orgán nedostatočne vysporiadal s námietkami účastníka konania, nezdôvodnil ich a neuviedol, prečo ich považuje za neopodstatnené, porušil základné právo účastníka konania na spravodlivý proces zakotvený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

83. Odvolací orgán po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu prvostupňového orgánu konštatuje, že prvostupňový orgán sa s námietkami účastníka zosumarizovanými v predchádzajúcom bode dostatočne vysporiadal v bodoch 71 a 72 napadnutého rozhodnutia. Odvolací orgán sa s názorom prvostupňového správneho orgánu stotožňuje a opakuje, že úrad je zákonom ustanovený za vecne príslušný správny orgán na začatie správneho konania a následné rozhodnutie v prípade, ak zistí, že došlo k porušeniu zákona o ochrane oznamovateľov. Novelou účinnou od 1. 9. 2019 navyše došlo k sprísneniu sankcií, a to predovšetkým v kontexte požiadavky čl. 23 ods. 1 smernice, ktorý ustanovuje povinnosť pre členské štáty prijímať účinné, primerané a odrádzajúce sankcie uplatniteľné na fyzické alebo právnické osoby. Účastník konania tak nesprávne interpretuje vzťah medzi správnym a súdnym konaním. Správne orgány majú zo zákona nielen právomoc, ale aj povinnosť vykonávať dohľad a rozhodovať o porušení právnych predpisov v rámci svojej pôsobnosti a v zákonom stanovených lehotách.
84. Účastník konania vyzýva úrad, aby so správnym konaním „vyčkal“ do času právoplatného rozhodnutia správneho súdu v inej (hoci obdobnej) veci, aby tak bola zachovaná právna istota a aby nedošlo k paradoxu, kedy ten istý subjekt – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – bude povinný zaplatiť sankciu za právne úkony, hoci jeho iné právne úkony budú súdom vyhodnotené ako súladné so zákonom. Správny orgán však v tomto prípade nemá možnosť prerušiť konanie podľa § 29 správneho poriadku, nakoľko nie je daný dôvod ani na obligatórne ani na fakultatívne prerušenie konania. Správny orgán je povinný rozhodnúť vo veci, a to bez zbytočných prieťahov⁷ a s ohľadom na plynutie prekluzívnych lehôt. Účastník konania má však sám možnosť (aj do budúcnosti) zdržať sa opakovaného konania vykazujúceho znaky takého správneho deliktu, za ktorý mu už v minulosti bola úradom uložená pokuta, a ktoré je aktuálne zároveň predmetom súdneho prieskumu.
85. Napokon odvolací orgán podotýka, že súd, hoc aj konajúci v plnej jurisdikcii, nepreberá na seba právomoc a zodpovednosť správneho orgánu, ktorého rozhodnutie preskúma⁸.
86. Záverom odvolací orgán konštatuje, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, a mal dostatočne preukázané, že účastník konania naplnil všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z.

E. Záver

87. Podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.
88. Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.
89. Podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správnejmu orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti a hospodárnosti.
90. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov postupom podľa 58 ods. 3 a § 59 ods. 2 správneho poriadku druhostupňový správny orgán v tomto konaní o odvolaní účastníka konania preskúmal rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v celom rozsahu, pričom neidentifikoval dôvody na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a príslušnom odôvodnení.

⁷ Napr. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.9.2019, sp. zn. III ÚS 250/2016

⁸ Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. februára 2013, sp. zn. 8Sžo/16/2012



Poučenie

Podľa § 59 ods. 4 správneho poriadku sa proti tomuto rozhodnutiu nemožno odvolať. Toto rozhodnutie je preskúmateľné správnym súdom podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

elektronický podpis

Zuzana Dlugošová

Predsedníčka Úradu na ochranu
oznamovateľov

Doručuje sa:

1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866